

Arrest

nr. 197 925 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PEETERS
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PEETERS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 5 juli 2015 België is binnengekomen, samen met haar echtgenoot R.A. en haar minderjarige dochter A., diende op 6 juli 2015 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken genomen werden op 1 mei 2015 in Griekenland en op 11 juni 2015 in Hongarije.

1.2. Op 23 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 23 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 06/07/2015

U werd op 10 januari 2017 van 11u15 tot 12u05 en van 15u21 tot 15u48 gehoord door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Peeters, was de hele dag aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, A.A., een sjjiitisch Tadzjiekse vrouw die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit de stad Herat, provincie Herat. U bent in 2006 religieus getrouwd met R.A. (OV (...); CGVS (...)), waarmee u in 2008 te Herat een dochter A.A. (OV (...)) kreeg. U heeft een broer en een zus. Uw beide ouders alsmede uw zus K., broer M.N. en zijn echtgenote verblijven momenteel in Herat, waar uw vader en broer beiden het beroep van garagist uitoefenen. Uw schoonbroer M.A. (OV (...); CGVS (...)) kwam reeds in 2012 naar België en verblijft sedertdien met zijn gezin in België. Zij werden als vluchteling erkend.

Uw problemen zouden zijn gerelateerd aan de problemen van uw schoonbroer M.A. met de taliban. Uw problemen zouden zijn begonnen na het vertrek van M.A. uit Afghanistan. Ongeveer een maand tot twee maanden na zijn vertrek zou uw man zijn bedreigd. Vier maanden na het vertrek van M.A. zou uw man zijn aangevallen. U zou op dat moment vijf maanden zwanger zijn geweest en zou de dag hebben doorgebracht bij uw moeder. 's Avonds zou uw echtgenoot gewond zijn thuisgebracht, waarna uw ongeboren zoon zou zijn overleden. Na een maand zou de garage van uw echtgenoot en schoonvader opnieuw zijn geopend. Eveneens zou uw man in deze periode diverse malen aangifte hebben gedaan. Ook zou uw echtgenoot een voor u onbekend aantal keer in een u eveneens onbekende tijdsspanne zijn gebeld en zou men na de aanval op uw echtgenoot driemaal aan uw deur zijn gekomen. Telkens was men op zoek naar uw schoonbroer M.A.. Na tien tot elf maanden besloot u te vertrekken. U zou met uw echtgenoot, dochter en schoonouders naar Iran zijn vertrokken. U zou circa tweeëneenhalf jaar in een woning in Mashad hebben verbleven samen met uw schoonouders. U reisde met uw man en dochter in een voor u onbekende tijdsperiode van Mashad naar Turkije en vervolgens naar Europa. U kwam op 5 juli 2015 aan in België en diende op 6 juli 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara, uitgegeven op 28 Djedi 1372 (GK 18 januari 1994); de originele taskara van uw vrouw, uitgegeven op 29 Sambula 1374 (GK 20 september 1995); een kopie van de Belgische identiteitsdocumenten van uw broer M.A. en diens gezin; een origineel huwelijksboekje gedateerd op 15 Qaws 1385 (GK 6 december 2006); een kopie van een contract met een firma betreffende uw werkzaamheden in Afghanistan, gedateerd op 20 Hamal 1389 (GK 9 april 2010); een kopie van een aangifte bij de politie over de door u aangehaalde incidenten, ongedateerd; een kopie van de getuigenissen van buurtbewoners betreffende de door u aangehaalde incidenten, gedateerd op 10 Saratan 1391 (GK 30 juni 2012); een kopie van de getuigenis van o.m. de imam betreffende de door u aangehaalde incidenten, gedateerd op 12 Djedi 1390 (GK 2 januari 2012); twee originele kaarten m.b.t. uw activiteiten in en rond de moskee, d.d. 1388 (GK 2009-2010); een originele vakbondskaart m.b.t. uw werkzaamheden in Afghanistan, d.d. 1391 (GK 2012-2013); 45 originele foto's betreffende uw familie, uw huwelijk, de geboorte van uw dochter, het werk van uw broer M.A., uitstapjes in Afghanistan; een origineel overzicht van de integratie van u en uw echtgenote in België; medische attesten inzake uw vrouw en dochter, in zowel kopie als origineel en een origineel psychologisch verslag van Fedasil betreffende uzelf en uw echtgenote. Op 11 januari 2017 stuurde uw advocate per e-mail een kopie van uw huurovereenkomst in Iran, van 1391 tot 1393 (GK 2012-2013 tot 2014-2015).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot.

Gezien de asielmotieven van uw echtgenoot niet geloofwaardig werden bevonden, kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie koestert of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot (zie hieronder).

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat er louter als gevolg van de beroepsbezigheden van uw broer, die door het CGVS niet worden betwist, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst aan blootgesteld dreigt te worden. Dit heeft u echter niet aannemelijk kunnen maken.

Zo komen ten eerste de door u geschetste voorafgaande problemen, die gelinkt worden aan het werk van uw broer M.A., ongeloofwaardig over. Ze zijn diverse malen in tegenspraak met de verklaringen van uw broer M.A.. U spreekt weliswaar beiden over de figuur van G.Y.S., die gedood zou zijn in 1388 (GK 2009-2010) (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19; GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 9) en u weet beiden het jaar 1389 (GK 2010-2011) te noemen waarin er een granaat in de woning van M.A. zou zijn gegooid (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19; GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 8), maar de poging tot ontvoering van B., de zoon van M.A. en uw neef, zou volgens de verklaringen van uw broer M.A. niet hebben plaatsgevonden in 1391 (GK 2012-2013) (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19), maar op 8 Hamal 1390 (GK 28/3/2011) (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 8). Bovendien verklaart M.A. dat hij en zijn gezin Afghanistan hebben verlaten op 6 Asad 1390 (GK 28/7/2011) en kwamen zij op 6 Saur 1391 (GK 25/4/2012) aan in België (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 9), terwijl u beweert dat B. in 1391 zou zijn ontvoerd (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19). De data daargelaten, lopen ook de getuigenissen over de poging tot ontvoering van uw neef B. uiteen. Zo verklaart u dat onbekenden aan de deur zouden zijn gekomen, B. de deur vervolgens zou hebben geopend en men zou hebben gepoogd hem mee te sleuren. Door tussenkomst van zijn moeder – uw schoonzus – zouden de burens zijn afgekomen op het lawaai en zouden de ontvoerders het hazenpad hebben gekozen (GV CGVS, 10/1/2017, p. 22). Dit komt niet overeen met de verklaringen van uw broer. Immers, volgens uw broer M.A. zou B. van school naar huis zijn gewandeld en kort voor aankomst thuis zou hij zijn aangesproken door vier gewapende, onbekende mannen. Hierop zou B. zijn weggelopen richting huis, door de mannen zijn achtervolgd, op de bel hebben geduwd, over de muur zijn gekropen en vervolgens om hulp hebben geroepen, waarna de vier mannen enkele schoten op de voordeur zouden hebben gelost (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 9). Dat de getuigenissen van dergelijk belangrijk incident zo sterk uiteenlopen tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan. Wanneer de asielmotieven van uw broer als niet geloofwaardig worden aanschouwd, volgt er daaruit logischerwijs dat er ook aan uw asielmotieven – immers volgens uw verklaringen verbonden aan M.A.'s asielmotieven – niet zomaar geloof kan worden gehecht.

Daarbij komt dat het Commissariaat-generaal ook op andere tegenstrijdigheden in uw verklaringen stuitte die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondergraven.

Uw verklaringen betreffende uw persoonlijke problemen blijken immers eveneens weinig aannemelijk. Ten eerste bevat het door u aangehaalde incident met de vijf mannen in de Corolla en op de motor diverse elementen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. U zou door de vijf mannen in elkaar zijn geslagen, maar wanneer er een twintigtal buurtbewoners op het tumult afkomen, zou het vijftal echter zijn vertrokken (GV CGVS, 10/10/2016, pp. 13-15). Dat deze mannen u onder dreiging van een (semi-)automatisch wapen uit uw wagen halen en u vervolgens louter fysiek te lijf gingen, maar niet doodden, klinkt weinig aannemelijk. Zij hebben u volgens uw verklaringen immers al diverse malen de kans gegeven op hun verzoek (doorspelen van de locatie van M.A.) in te gaan, hetgeen u niet deed, en bovendien verlengt een dergelijk gevecht de duur van de aanwezigheid, hetgeen kan leiden tot meer getuigen(verklaringen) en een groter risico op herkenning.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban zich bezig houden met individuele vervolgingscampagnes van alle politieagenten met wie ze het (ooit) aan de stok hebben gehad, laat staan dat zij zich daarbij ook zouden focussen op de familieleden van deze agenten. Dit zou immers een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd. Daarbij is het vreemd dat de taliban, ondanks volgens uw verklaringen uw meervoudige weigering te vertellen waar uw broer is, u zou blijven bedreigen te vertellen waar M.A. zou zijn. Des te opmerkelijker is het dat u hen niet eenvoudigweg zou hebben gezegd dat M.A. naar het buitenland is gevlucht, hetgeen bovendien berust op de waarheid.

Verder verklaart u dat u twee maanden na het door u voorgestelde incident met de Corolla en motor tot drie keer toe thuis zou zijn bezocht. De eerste maal zouden uw beide ouders de oproep aan de deur hebben beantwoord, de tweede maal betrof het enkel uw moeder. Er zou beide keren niet zijn open gedaan (GV CGVS, 10/1/2017, p. 17). Ook zou men nog een derde maal zijn langsgekomen, maar u zou toen hebben geslapen en dit bezoek enkel via uw burens hebben vernomen (GV CGVS, 10/1/2017, p. 17). Dit is echter niet zoals uw echtgenote de gebeurtenissen beschrijft: zij stelt dat zij door haar schoonmoeder – uw moeder – van de deur zou zijn weggehaald en zich met uw moeder gedeisd zou hebben gehouden. Uw vader en uzelf zouden vervolgens achter een gesloten deur de bezoekers te woord hebben gestaan, waarna u verbaal agressief zou zijn geworden (GV CGVS, A.A., 10/1/2017, p. 9). Wanneer u vervolgens nogmaals wordt gevraagd waar u zich beide voordeurbezoeken bevond, omdat het weinig aannemelijk is dat de man(nen) des huizes dergelijk bezoek niet zou(den) beantwoorden, blijft u bij uw verklaringen dat uw ouders u niet tot aan de deur lieten komen, maar u wegstuurden naar achterin de kamer (GV CGVS, 10/1/2017, p. 22). Deze flagrante tegenstrijdigheid tast de waarachtigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts is het opvallend dat er in uw vrije asielrelaas sprake is van diverse gebeurtenissen die u in het verdere verloop van het gehoor niet opnieuw aanhaalt of vermeldt. Zo verklaart u dat er na het incident met de Corolla en motor en de daaropvolgende heropening van uw winkel tot vijf keer toe mannen in de winkel zijn langs geweest. U voegt er bovendien aan toe dat u dit – evenals het allereerste telefoontje (GV CGVS, 10/1/2017, p. 12) – niet ernstig heeft opgenomen: 'ik dacht dat ze me wel niks zouden zeggen en geen problemen veroorzaken' (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Na deze bezoeken zou u vervolgens nog drie maal zijn gebeld, waarvan de derde keer iemand tegen u sprak met een Herati-accent (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Later in het gehoor corrigeert u dit echter: het zou slechts één keer zijn geweest dat er een vijandige man in de winkel naar uw broer zou hebben geïnformeerd en de overigen, bijna duizend mensen, zouden op een vriendschappelijke manier naar M.A. hebben gevraagd (GV CGVS, 10/1/2017, p. 21). Deze strijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Hoe het ook zij, vervolgens zouden er op een avond, rond 22u30, mensen naar uw huis zijn gekomen in twee wagens, op zoek naar M.A.. Uw vader en uzelf zouden de deur niet hebben geopend, lawaai hebben gemaakt en uiteindelijk zouden de mannen zijn vertrokken (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Het is echter uitgesloten dat deze door u aangehaalde gebeurtenis een van de drie bezoeken betreft die u later weet uiteen te zetten. U voegt er immers in één adem aan toe dat de ongewenste bezoekers in twee wagens van omstreeks 22u30 'dan [zijn] weggegaan, maar ze zijn dan toch nog 2-3 keer aan onze deur gekomen.' (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Geconfronteerd met deze flagrante vergetelheden verklaart u dat er wat betreft de vijf bezoeken na uw genezing niemand in de winkel zou zijn langs gekomen en indien er toch vijandige mensen een bezoek zouden hebben gebracht, dan zou u hen niet hebben herkend. U voegt er bovendien aan toe dat het louter vrienden en collega's van M.A. waren die informeerden naar de whereabouts van uw broer M.A. (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18). Daarbij is het weinig aannemelijk dat u de vijf bezoeken in uw winkel weinig serieus zou hebben genomen. Redelijkervijze mag namelijk verwacht worden dat u, met in het achterhoofd de diverse dreigtelefoontjes alsmede de door u verklaarde voorafgaande aanval met Corolla en motor, op zijn minst meer belang zou hechten aan de daaropvolgende diverse bezoeken. Dat u echter eenvoudigweg stelt geen verdere (hinderlijke) gevolgen van deze bezoeken te hebben verwacht (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4), komt in dat licht alles behalve aannemelijk over en zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op losse schroeven.

U gevraagd naar het bezoek bij u thuis omstreeks 22u30, antwoordt u dan weer ontwijkend op de vraag door u tevreden uit te spreken over de goede band tussen u en de supermarkt even verderop (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18). Vervolgens verklaart u, wanneer u wordt geconfronteerd met de door u vermelde drie telefoontjes na het incident met de Corolla en motor, dat u nadien slechts één keer werd gebeld en dat u doordat deze gebeurtenissen reeds vele jaren geleden plaats hebben gevonden, de zaken niet meer duidelijk weet te situeren (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18).

Dat antwoord volstaat geenszins om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op de helling gezet.

Daarbij blijkt dat u lang gewacht heeft vooraleer het land te verlaten. Dit ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees alsook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U dateert het incident met de Corolla en motor in Qaws 1390 (GK november-december 2011), de bezoeken aan uw deur zouden rond Dalwa 1390 (GK januari-februari 2012) hebben plaatsgevonden. Dat wil zeggen dat u zeker tien maanden in Herat bent gebleven vooraleer u besloot het land te verlaten, hetgeen u op het Commissariaat-generaal ook zelf aangeeft (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18). U vermeldt dat u deze periode in angst zou hebben doorgebracht, maar maakt geen melding van andere problemen in die periode (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18). Als u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde sinds Qaws 1390 (GK november-december 2011) is het niet geloofwaardig dat u tot Dalwa 1390 (GK januari-februari 2012) probleemloos in Herat kon wonen en werken.

Daarnaast verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vier keer aangifte heeft gedaan (Vragenlijst DVZ voor CGVS, 28/7/2016, p. 2, vraag 5) en op het Commissariaat-generaal dat u tot wel negen maal toe aangifte heeft gedaan bij de autoriteiten (GV CGVS, 10/1/2017, p. 16), maar weet u deze met uitzondering van de eerste aangifte (twee tot drie maanden na het vertrek van uw broer M.A.) niet goed in de tijd te situeren (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19). Bovendien legt u enkel een ongedateerde kopie van aangifte bij de politie neer. De andere twee voorgelegde getuigenissen van resp. de imam van 12 Jaddi 1390 (GK 2/1/2012) en de buurtbewoners van 10 Saratan 1391 (GK 30/6/2012) getuigen niet van een officiële aangifte bij een officiële overheidsinstantie, noch van gedetailleerde getuigenissen van concrete gebeurtenissen. Dat u slechts een kopie van één aangifte kan neerleggen, terwijl u beweert negen keer aangifte te hebben gedaan, komt eveneens weinig geloofwaardig over.

Er wordt bovendien verder afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid doordat u bij DVZ verklaart Duitsland te hebben verlaten, daar u geen goed contact heeft met uw oudste zus Z. die in Duitsland woonachtig is (DVZ, 28/7/2015, p. 12, vraag 40). U verklaart op het Commissariaat-generaal echter dat u veel contact heeft met uw oudste zus, en in mindere mate contact met uw jongere zus M. die in Iran verblijft (GV CGVS, 10/1/2017, p. 8), hetgeen uw beweringen bij DVZ tegenspreken. Ook is het opvallend dat waar u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat uw zussen Z. en M. enkel in Herat en resp. Duitsland en Iran hebben verbleven (GV CGVS, 10/1/2017, p. 7), uw broer M.A. destijds verklaarde dat een van de zussen in Kaboel verbleef (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 7). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat dit niet mogelijk kan zijn en dat zij heel hun leven in Herat hebben doorgebracht (GV CGVS, 10/1/2017, p. 22). Ook deze contradictie stelt uw algemene geloofwaardigheid verder in vraag. Voor de volledigheid dient tot slot te worden toegevoegd dat het opvallend is dat u bij DVZ verklaard heeft dat u uw paspoort achterliet bij uw ouders in Iran (DVZ, 28/7/2015, p. 10, vraag 29), maar dat u op het Commissariaat-generaal verklaart dat de smokkelaar uw rugzak met (witkleurig) paspoort en juwelen in zee zou hebben gegooid (GV CGVS, 10/1/2017, p. 10). Het is echter uitgesloten dat dit zou zijn gebeurd op uw reis van Afghanistan naar Iran, daar Afghanistan geen kust(lijn) heeft, waardoor het verlies van uw paspoort tijdens de reis van Iran naar Europa meer aannemelijk klinkt. Dat u hierover ook afwijkende verklaringen aflegt, duidt evenzeer op een gebrek aan algemene geloofwaardigheid, wat ook afstraalt op uw asielmotieven.

Op basis van bovenstaande bevindingen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geconcludeerd dat er in uw hoofdte bij terugkeer naar Afghanistan geen gegronde vrees voor vervolging is zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Ook loopt u geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, namelijk foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. Daarenboven hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen. De taskara's, het huwelijksdocument en de foto's leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit en huwelijksverbintenis, welke door het Commissariaat-generaal niet betwijfeld worden.

Voorts worden evenmin uw activiteiten als automechanicus in Herat door het Commissariaat-generaal betwijfeld, noch uw kortstondig verblijf in Iran. De andere door u neergelegde documenten, uw aangifte, getuigenissen en verklaringen van onder meer de Herati politie en de imam zijn evenmin van dien aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zo is de enige door u neergelegde aangifte bij de politie ongedateerd, betreft de brief van uw medebuurtgenoten naar eigen zeggen slechts een bevestiging van uw problemen in het algemeen en betreft de verklaring van de imam eveneens een niet-concreet verzoek ter onderzoek naar de veroorzakers van uw problemen. Het gaat hier bovendien telkenmale geenszins over een gedetailleerde klacht over een bepaald incident. Tot slot kunnen de diverse Belgische medische documenten alsook verklaringen betreffende de integratieactiviteiten uwentwege hier in België deze appreciatie niet veranderen. Zo blijkt uit het psychologisch verslag van Fedasil geenszins hoe u PTSD zou kunnen hebben opgelopen. Bovendien is het verslag enkel een schriftelijke weergave van uw eigen verklaringen. Daarnaast blijkt niet dat u omwille van psychologische problemen geen coherente en/of geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen. Uw integratieactiviteiten tonen dan weer enkel aan dat u over een flexibele en gemotiveerde geest beschikt om zich snel te kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving”.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Herat, Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. In het bijzonder voor Herat-stad, dat onder de controle van de Afghaanse overheid staat, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de impact van het conflict er verschillend is van de rest van de provincie Herat. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Daarnaast vinden er in de stad aanslagen plaats die zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsfunctionarissen, als doelwit hebben. Heratstad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal enkel dat zowel uzelf als uw man en dochter zijn geboren en opgegroeid in de stad Herat en dat u goed bekend bent met uw geboortestad. Eveneens geeft u echtgenoot aan goede contacten te hebben gehad met de mensen uit de buurt waar hij al dertig levensjaren heeft doorgebracht. Daarbij is uw eigen familie nog immer woonachtig in Herat, zijn uw vader en broer eveneens garagist en geeft u aan nog in contact te staan met uw familie terwijl u hier in België verblijft. Tot slot bent u gehuwd met een volwassen man die reeds heeft bewezen een goed inkomen te kunnen genereren om zijn gezin te kunnen onderhouden middels een eigen succesvolle zaak inclusief werknemers in de wereld van de automechanica. Bovendien toonde hij tijdens uw verblijf in Iran aan dat hij van aanpakken weet, daar hij aangeeft zich daar te hebben gestort op het leggen van vloeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het beroep dat de echtgenoot van verzoekster heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal is gekend onder het rolnummer RvV 203 613.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert drie middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van "de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel".

Na een theoretische uiteenzetting merkt verzoekster op dat in de bestreden beslissing heel wat onzorgvuldigheden zijn vast te stellen. Zij licht toe als volgt:

"Zo wordt het asielrelaas en de erkenning als vluchteling van M.A., schoonbroer van verzoekster, door verwerende partij aangehaald en aangewend om de bestreden beslissing op te steunen. Met name stoelt verwerende partij de bestreden beslissing ondermeer op het gegeven dat de asielmotieven van de schoonbroer van verzoekster, M.A. "als niet geloofwaardig worden aanschouwd". (zie bestreden beslissing p.2). Verwerende partij geeft hier een ernstige blijk van onzorgvuldigheid. Immers werd M.A. (en zijn gezin) op 13.08.2012 door verwerende partij op de hoogte gebracht van de erkenning als vluchteling. (stuk 3).

Verwerende partij grijpt hier haar eigen en grove onzorgvuldigheid aan om aan verzoekster en haar gezin geen vluchtelingenstatus en geen subsidiaire bescherming toe te kennen."

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de nadruk legt op elementen die minder belangrijk zijn in plaats van zich te focussen op de materiële en noodzakelijke feiten. Zij citeert hierbij uit een rapport van UNHCR *"Beyond proof: Credibility assesment in EU asylum systems"*. Daarenboven voert verzoekster aan dat zij niet van alle elementen van het asielrelaas op de hoogte was, en dat zij zich een aantal zaken niet goed kan herinneren. Ze wijst hierbij op haar psychologische problemen.

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *"artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM"*.

Verzoekster bespreekt het begrip *"vluchteling"*, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Zij benadrukt haar vrees voor vervolging door de taliban omwille van de problemen van haar schoonbroer M.A. Zij meent dat de commissaris-generaal te kort door de bocht gaat door te stellen dat de taliban zich niet zou bezighouden met *"individuele vervolgingscampagnes van alle politieagenten met wie ze het (ooit) aan de stok hebben gehad en hun familieleden"*, nu vaststaat dat haar schoonbroer M.A. vervolgd werd door de taliban. Omwille van het feit dat haar schoonbroer Afghanistan had verlaten, wilde de taliban informatie over diens verblijfplaats en hebben ze zich tot de echtgenoot van verzoekster gericht. Zij wijst tevens op de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Daarnaast benadrukt zij dat zij de bescherming van de autoriteiten in Afghanistan niet kan inroepen, daar haar echtgenoot veelvuldig aangifte gedaan heeft van zijn klachten bij de Afghaanse autoriteiten maar dat hieraan geen gevolg werd gegeven. Bovendien is de Afghaanse overheid niet bij machte om de taliban uit te schakelen. Verzoekster wijst er tevens op dat uit informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten systematisch alle mogelijkheden voor Afghanen om in Iran een verblijfsstatus te bekomen of bescherming te genieten beperkt. Verzoekster heeft na haar vertrek uit Afghanistan in Iran verbleven, doch zij kon hier geen verblijfsstatus bekomen.

Wat betreft de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten. Zij licht toe als volgt:

"- Met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van de echtgenoot van verzoekster

Verwerende partij acht het niet geloofwaardig dat de mannen in de Corolla en op de moto hem niet hebben gedood, doch hem enkel fysiek te lijf gingen. Ook zou het volgens verwerende partij niet aannemelijk zijn dat de Taliban zich zou bezighouden met de vervolging van familieleden van politiefunctionarissen "met wie ze het (ooit) aan de stok hebben gehad" en wel omdat dit "een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken" is.

Dit is een bijzonder vreemde redenering in hoofde van verwerende partij, die bovendien op deze wijze de aanleiding voor de gebeurtenissen lijkt te willen herleiden tot een "fait divers". Vooreerst was de schoonbroer van verzoekster betrokken bij een militaire operatie gericht tegen G.Y.S., een belangrijk lid van de Taliban (of van de vijand, zoals dit door verzoeker wordt omschreven).

Omwille van zijn betrokkenheid bij de operatie, en de dood van G.Y.S., werd M.A. gezocht. M.A. kon met zijn gezin Afghanistan ontvluchten, doch de zoektocht naar hem door de "vijand" stopte niet. De echtgenoot van verzoekster werd bedreigd en fysiek aangevallen. Het is duidelijk dat de dreigementen aan het adres van haar man de bedoeling hadden de schuilplaats van zijn broer te weten te komen. Hoe zou "de vijand" ooit nog de schuilplaats van M.A. kunnen achterhalen als ze zijn broer zouden vermoorden?

Door de inspanningen geleverd door de Taliban om M.A. te vinden, is wel duidelijk dat de dood van G.Y.S. niet kan worden herleid tot een eenvoudig "het aan de stok hebben met iemand" zoals dit door verwerende partij wordt voorgesteld.

Verzoekster geeft regelmatig aan niet veel te weten over de details van de gebeurtenissen haar en haar gezin overkomen naar aanleiding van het vertrek van M.A.: "ik werd niet op de hoogte gebracht. Afghaanse mannen, zoals u weet, ze zeggen niet alles thuis" (gehoorverslag CGVS p. 8) "...en de volgende dag heeft hij ook niet verteld wat er gebeurd was." (gehoorverslag CGVS p. 8)

"Hij heeft het nooit tegen mij gezegd" (gehoorverslag CGVS p. 9) Over de incidenten zegt zij: "ik weet dat niet" (gehoorverslag CGVS p. 9) en "Die dingen die ik echt niet weet, daar heb ik eerlijk gezegd niet doorverteld aan mij. Wij waren in Iran, en dan vertelde hij dat het gebeurd was en dat we het er niet meer over moeten hebben" (gehoorverslag CGVS p. 10).

Ondanks het feit dat zij niet van alles op de hoogte werd gebracht, hadden de gebeurtenissen wel degelijk een directe impact op verzoekster. Nadat haar echtgenoot fysiek werd aangevallen, verloor zij haar ongeboren zoontje.

Uit de medische verslagen blijkt dat zij sterk te lijden heeft onder de stress die werd veroorzaakt door het geheel der gebeurtenissen die bij verzoekster een trauma veroorzaakte."

Verzoekster benadrukt bovendien dat het de plicht is van de commissaris-generaal om rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zij citeert ten dien einde uit informatie van het UNHCR en de Australische overheid.

Verzoekster benadrukt bovendien dat de door haar en haar echtgenoot neergelegde documenten wel degelijk authentiek zijn en vindt het te kort door de bocht dat de commissaris-generaal louter op basis van informatie over corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan elke bewijswaarde aan hun documenten ontkent. Ze benadrukt dat een gedegen onderzoek van zijn documenten noodzakelijk is, nu er geen elementen voorliggen die erop wijzen dat zij of haar echtgenote valse of vervalste documenten zouden hebben voorgelegd. Zij citeert hierbij uit informatie van het UNHCR.

- In een derde middel gaat verzoekster in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster meent dat, gelet op het stijgende geweldsniveau, ook in de westelijke provincies, de veiligheid van burgers in Afghanistan niet langer kan worden gegarandeerd. Zij citeert ten dien einde uit het landenrapport van de Verenigde Staten, het reisadvies dat de Belgische overheid geeft aan haar onderdanen en een rapport van de Algemene Vergadering van de VN Veiligheidsraad.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster een bewijs toe van de erkenning van haar schoonbroer M.A. als vluchteling op 10 augustus 2012 (stuk 3).

2.1.3. In een aanvullende nota van 30 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Herat province" van Cedoca van 18 mei 2017 toe.

2.1.4. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een psychologisch attest ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot van 31 augustus 2016;
- een medisch attest ten aanzien van verzoekster van 29 oktober 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster is de echtgenote van R.A., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 203 613. Verzoekster beroept zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd. Ten aanzien van haar echtgenoot werd bij arrest nr. 197 924 van 12 januari 2018 geoordeeld als volgt:

"2.3. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn vermeende vrees voor vervolging door de taliban omwille van de asielmotieven van zijn broer M.A. Dienaangaande merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoekers broer M.A. in 2012 als vluchteling erkend werd, hetgeen bevestigd wordt door de door verzoeker neergelegde verblijfstitels van zijn broer en diens familie, op zich geen bewijs vormt van verzoekers hoedanigheid van vluchteling of van geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen. Iedere asielaanvraag dient immers op afzonderlijke en individuele wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker. De Raad stelt echter vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers individuele asielmotieven, gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zijn verweer in het verzoekschrift hieromtrent tot het herhalen van zijn verklaringen en het geven van gefabriceerde post factum verklaringen, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker als de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven wordt geschaad doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn familieleden en zijn paspoort. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

"Er wordt bovendien verder afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid doordat u bij DVZ verklaart Duitsland te hebben verlaten, daar u geen goed contact heeft met uw oudste zus Z. die in Duitsland woonachtig is (DVZ, 28/7/2015, p. 12, vraag 40). U verklaart op het Commissariaat-generaal echter dat u veel contact heeft met uw oudste zus, en in mindere mate contact met uw jongere zus M. die in Iran verblijft (GV CGVS, 10/1/2017, p. 8), hetgeen uw beweringen bij DVZ tegenspreken. Ook is het opvallend dat waar u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat uw zussen Z. en M. enkel in Herat en resp. Duitsland en Iran hebben verbleven (GV CGVS, 10/1/2017, p. 7), uw broer M.A. destijds verklaarde dat een van de zussen in Kaboel verbleef (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 7). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat dit niet mogelijk kan zijn en dat zij heel hun leven in Herat hebben doorgebracht (GV CGVS, 10/1/2017, p. 22). Ook deze contradictie stelt uw algemene geloofwaardigheid verder in vraag. Voor de volledigheid dient tot slot te worden toegevoegd dat het opvallend is dat u bij DVZ verklaard heeft dat u uw paspoort achterliet bij uw ouders in Iran (DVZ, 28/7/2015, p. 10, vraag 29), maar dat u op het Commissariaat-generaal verklaart dat de smokkelaar uw rugzak met (witkleurig) paspoort en juwelen in zee zou hebben gegooid (GV CGVS, 10/1/2017, p. 10). Het is echter uitgesloten dat dit zou zijn gebeurd op uw reis van Afghanistan naar Iran, daar Afghanistan geen kust(lijn) heeft, waardoor het verlies van uw paspoort tijdens de reis van Iran naar Europa meer aannemelijk klinkt. Dat u hierover ook afwijkende verklaringen aflegt, duidt evenzeer op een gebrek aan algemene geloofwaardigheid, wat ook afstraalt op uw asielmotieven."

Verzoeker voert ter weerleggen van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview tegenstrijdigheden en inconsistenties vertonen met de verklaringen van diens broer M.A. Hieromtrent merkte de bestreden beslissing terecht op dat:

"Zo komen ten eerste de door u geschetste voorafgaande problemen, die gelinkt worden aan het werk van uw broer M.A., ongeloofwaardig over. Ze zijn diverse malen in tegenspraak met de verklaringen van uw broer M.A. U spreekt weliswaar beiden over de figuur van G.Y.S., die gedood zou zijn in 1388 (GK 2009-2010) (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19; GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 9) en u weet beiden het jaar 1389 (GK 2010-2011) te noemen waarin er een granaat in de woning van M.A. zou zijn gegooid (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19; GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 8), maar de poging tot ontvoering van B., de zoon van M.A. en uw neef, zou volgens de verklaringen van uw broer M.A. niet hebben plaatsgevonden in 1391 (GK 2012-2013) (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19), maar op 8 Hamal 1390 (GK 28/3/2011) (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 8). Bovendien verklaart M.A. dat hij en zijn gezin Afghanistan hebben verlaten op 6 Asad 1390 (GK 28/7/2011) en kwamen zij op 6 Saur 1391 (GK 25/4/2012) aan in België (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 9), terwijl u beweert dat B. in 1391 zou zijn ontvoerd (GV CGVS, 10/1/2017, p. 19). De data daargelaten, lopen ook de getuigenissen over de poging tot ontvoering van uw neef B. uiteen. Zo verklaart u dat onbekenden aan de deur zouden zijn gekomen, B. de deur vervolgens zou hebben geopend en men zou hebben gepoogd hem mee te sleuren.

Door tussenkomst van zijn moeder – uw schoonzus – zouden de burens zijn afgekomen op het lawaai en zouden de ontvoerders het hazenpad hebben gekozen (GV CGVS, 10/1/2017, p. 22). Dit komt niet overeen met de verklaringen van uw broer. Immers, volgens uw broer M.A. zou B. van school naar huis zijn gewandeld en kort voor aankomst thuis zou hij zijn aangesproken door vier gewapende, onbekende mannen. Hierop zou B. zijn weggelopen richting huis, door de mannen zijn achtervolgd, op de bel hebben gedrukt, over de muur zijn gekropen en vervolgens om hulp hebben geroepen, waarna de vier mannen enkele schoten op de voordeur zouden hebben gelost (GV CGVS M.A., 27/7/2012, p. 9).” Van verzoeker, die beweert vervolgd te worden door de taliban omwille van de problemen van zijn broer, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van het asielrelaas van zijn broer, quod non.

Daarnaast oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban zich zou bezighouden met het viseren van de familieleden van politieagenten met wie zij reeds problemen hebben gehad, daar dit een zeer inefficiënte manier van werken betreft die weinig resultaat opleverde. Verzoekers verklaringen omtrent zijn vermeende vervolgingsfeiten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan deze vaststelling, gelet op de vele onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met de taliban ondermijnen. Dit geldt temeer nu verzoeker verklaarde dat hij meermaals weigerde om de taliban in te lichten over de verblijfplaats van zijn broer (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, 13 en 17) zodat hun bedreigingen weinig resultaat opleverden. Bovendien acht de Raad het vooreerst niet aannemelijk dat verzoeker de taliban niet zou verteld hebben dat zijn broer naar het buitenland gevlucht is. Daarnaast werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker fysiek zouden belagen, doch vervolgens verzoeker op de vlucht zou laten slaan. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de taliban als doel had om informatie in te winnen over verzoekers broer, doch de Raad merkt op dat hij hiermee geen afbreuk doet aan de motivering van de commissaris-generaal dat verzoeker reeds meermaals had geweigerd om de locatie van zijn broer te vertellen, en dat zijn belagers het risico liepen op herkenning door verzoeker niet te vermoorden. Verzoekers verweer kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

De commissaris-generaal merkte bovendien terecht op dat:

“Verder verklaart u dat u twee maanden na het door u voorgestelde incident met de Corolla en motor tot drie keer toe thuis zou zijn bezocht. De eerste maal zouden uw beide ouders de oproep aan de deur hebben beantwoord, de tweede maal betrof het enkel uw moeder. Er zou beide keren niet zijn open gedaan (GV CGVS, 10/1/2017, p. 17). Ook zou men nog een derde maal zijn langsgekomen, maar u zou toen hebben geslapen en dit bezoek enkel via uw burens hebben vernomen (GV CGVS, 10/1/2017, p. 17). Dit is echter niet zoals uw echtgenote de gebeurtenissen beschrijft: zij stelt dat zij door haar schoonmoeder – uw moeder – van de deur zou zijn weggehaald en zich met uw moeder gedeisd zou hebben gehouden. Uw vader en uzelf zouden vervolgens achter een gesloten deur de bezoekers te woord hebben gestaan, waarna u verbaal agressief zou zijn geworden (GV CGVS, A.A., 10/1/2017, p. 9). Wanneer u vervolgens nogmaals wordt gevraagd waar u zich beide voordeurbezoeken bevond, omdat het weinig aannemelijk is dat de man(nen) des huizes dergelijk bezoek niet zou(den) beantwoorden, blijft u bij uw verklaringen dat uw ouders u niet tot aan de deur lieten komen, maar u wegstuurden naar achterin de kamer (GV CGVS, 10/1/2017, p. 22). Deze flagrante tegenstrijdigheid tast de waarachtigheid van uw asielrelaas verder aan.”

Verzoeker voert inzake de voormelde motieven geen argumenten aan. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat:

“Voorts is het opvallend dat er in uw vrije asielrelaas sprake is van diverse gebeurtenissen die u in het verdere verloop van het gehoor niet opnieuw aanhaalt of vermeldt. Zo verklaart u dat er na het incident met de Corolla en motor en de daaropvolgende heropening van uw winkel tot vijf keer toe mannen in de winkel zijn langs geweest. U voegt er bovendien aan toe dat u dit – evenals het allereerste telefoontje (GV CGVS, 10/1/2017, p. 12) – niet ernstig heeft opgenomen: ‘ik dacht dat ze me wel niks zouden zeggen en geen problemen veroorzaken’ (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Na deze bezoeken zou u vervolgens nog drie maal zijn gebeld, waarvan de derde keer iemand tegen u sprak met een Herati-accent (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Later in het gehoor corrigeert u dit echter: het zou slechts één keer zijn geweest dat er een vijandige man in de winkel naar uw broer zou hebben geïnformeerd en de overigen, bijna duizend mensen, zouden op een vriendschappelijke manier naar M.A. hebben gevraagd (GV CGVS, 10/1/2017, p. 21). Deze strijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Hoe het ook zij, vervolgens zouden er op een avond, rond 22u30, mensen naar uw huis zijn gekomen in twee wagens, op zoek naar M.A..

Uw vader en uzelf zouden de deur niet hebben geopend, lawaai hebben gemaakt en uiteindelijk zouden de mannen zijn vertrokken (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Het is echter uitgesloten dat deze door u aangehaalde gebeurtenis een van de drie bezoeken betreft die u later weet uiteen te zetten. U voegt er immers in één adem aan toe dat de ongewenste bezoekers in twee wagens van omstreeks 22u30 'dan [zijn] weggegaan, maar ze zijn dan toch nog 2-3 keer aan onze deur gekomen.' (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4). Geconfronteerd met deze flagrante vergetelheden verklaart u dat er wat betreft de vijf bezoeken na uw genezing niemand in de winkel zou zijn langs gekomen en indien er toch vijandige mensen een bezoek zouden hebben gebracht, dan zou u hen niet hebben herkend. U voegt er bovendien aan toe dat het louter vrienden en collega's van M.A. waren die informeerden naar de whereabouts van uw broer M.A. (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18). Daarbij is het weinig aannemelijk dat u de vijf bezoeken in uw winkel weinig serieus zou hebben genomen. Redelijkerwijze mag namelijk verwacht worden dat u, met in het achterhoofd de diverse dreigtelefoontjes alsmede de door u verklaarde voorafgaande aanval met Corolla en motor, op zijn minst meer belang zou hechten aan de daaropvolgende diverse bezoeken. Dat u echter eenvoudigweg stelt geen verdere (hinderlijke) gevolgen van deze bezoeken te hebben verwacht (GV CGVS, 10/1/2017, p. 4), komt in dat licht alles behalve aannemelijk over en zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op losse schroeven.

U gevraagd naar het bezoek bij u thuis omstreeks 22u30, antwoordt u dan weer ontwijkend op de vraag door u tevreden uit te spreken over de goede band tussen u en de supermarkt even verderop (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18). Vervolgens verklaart u, wanneer u wordt geconfronteerd met de door u vermelde drie telefoontjes na het incident met de Corolla en motor, dat u nadien slechts één keer werd gebeld en dat u doordat deze gebeurtenissen reeds vele jaren geleden plaats hebben gevonden, de zaken niet meer duidelijk weet te situeren (GV CGVS, 10/1/2017, p. 18). Dat antwoord volstaat geenszins om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op de helling gezet."

Verzoeker voert inzake de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt immers niet verder dan het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal bezoeken aan zijn winkel, zonder elementen aan te voeren waarom deze verklaring de juiste zou zijn. Dit volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Ook verzoekers verweer dat hij enkel wilde aangeven dat hij hulp kreeg van mensen uit de buurt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ontwijkende antwoordde op de vraag van de protection officer omtrent het bezoek van de taliban aan zijn huis. Gezien de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in totaal negen aangiftes gedaan heeft van zijn bedreigingen, zowel bij politie als bij zijn andere diensten, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker amper documenten kan voorleggen van deze negen aangiftes. Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij verschillende papieren heeft gekregen van deze aangiftes (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 4). De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij inspanningen doet om zijn asielrelaas te staven. Verzoeker brengt geen elementen bij die het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan bewijs van de door verzoeker aangehaalde aangiftes te verklaren. De Raad stelt trouwens vast dat de enige aangifte bij de politie die verzoeker heeft bijgebracht een ongedateerde kopie betreft, wat een document is dat gemakkelijk zelf kan worden gefabriceerd (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 5; R.A. CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 9).

De Raad treedt daarnaast de commissaris-generaal bij dat de ernst van verzoekers vrees voor vervolging kan worden gerelativeerd doordat verzoeker na de bedreigingen door de taliban nog minstens tien maand gewacht heeft alvorens het land te verlaten, en tot die tijd probleemloos in Herat kon wonen en werken op hetzelfde adres waar hij bedreigd werd door de taliban. Verzoekers verweer dat hij wilde afwachten welk gevolg er aan zijn klachten werden gegeven, dat een vertrek uit het land van herkomst enige voorbereiding vergt, dat hij diende te wachten op een Iraans visum en dat hij eerst voldoende geld diende in te zamelen doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat van een asielzoeker die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, dan wel dat hij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten, quod non in casu.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het geven van gefabriceerde post factum verklaringen, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Dienaangaande werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. Daarenboven hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen. De taskara's, het huwelijksdocument en de foto's leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit en huwelijksverbintenis, welke door het Commissariaat-generaal niet betwijfeld worden. Voorts worden evenmin uw activiteiten als automechanicus in Herat door het Commissariaat-generaal betwijfeld, noch uw kortstondig verblijf in Iran. De andere door u neergelegde documenten, uw aangifte, getuigenissen en verklaringen van onder meer de Herati politie en de imam zijn evenmin van dien aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zo is de enige door u neergelegde aangifte bij de politie ongedateerd, betreft de brief van uw medebuurtgenoten naar eigen zeggen slechts een bevestiging van uw problemen in het algemeen en betreft de verklaring van de imam eveneens een niet-concreet verzoek ter onderzoek naar de veroorzakers van uw problemen. Het gaat hier bovendien telkenmale geenszins over een gedetailleerde klacht over een bepaald incident. Tot slot kunnen de diverse Belgische medische documenten alsook verklaringen betreffende de integratieactiviteiten uwentwege hier in België deze appreciatie niet veranderen. Zo blijkt uit het psychologisch verslag van Fedasil geenszins hoe u PTSD zou kunnen hebben opgelopen. Bovendien is het verslag enkel een schriftelijke weergave van uw eigen verklaringen. Daarnaast blijkt niet dat u omwille van psychologische problemen geen coherente en/of geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen. Uw integratieactiviteiten tonen dan weer enkel aan dat u over een flexibele en gemotiveerde geest beschikt om zich snel te kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving.”

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan voorgaande motivering. De Raad merkt op dat verzoeker er ten onrechte van uit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door louter te volharden dat zijn documenten wel authentiek zijn. Dienaangaande merkt de Raad tevens op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Waar verzoeker op algemene wijze poneert dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn psychologische problemen of die van zijn echtgenoot, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan de neergelegde psychologische attesten bewijswaarde werd ontzegd. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Ook wat betreft de door verzoeker ter zitting neergelegde medische attest, dient opgemerkt te worden dat in zoverre verzoeker of zijn echtgenote hiermee wilt aantonen dat de onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in hun verklaringen te wijten zijn aan hun psychologische toestand, de Raad vaststelt dat uit de attesten louter blijkt dat zij te kampen hebben met psychische problemen, doch niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Een psychologisch en medisch attest vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker en zijn echtgenote hun fysieke en psychische problemen opliepen. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dergelijke medische documentatie laat derhalve geenszins toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Herat dat, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Herat actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. In het bijzonder voor Herat-stad, dat onder de controle van de Afghaanse overheid staat, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de impact van het conflict er verschillend is van de rest van de provincie Herat. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Daarnaast vinden er in de stad aanslagen plaats die zogenaamde ‘hoge profielen’, zoals overheidsfunctionarissen, als doelwit hebben. Heratstad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.”

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus “Afghanistan: Security situation in Herat province” van Cedoca van 18 mei 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie als deze die werd opgenomen in de bestreden beslissing, genoegzaam bevestigd wordt. Verzoekers betoog is niet van die aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Herat is gesteund. Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Herat. De commissaris-generaal oordeelde hieromtrent bovendien terecht dat:

“U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal dat zowel uzelf als uw vrouw en dochter zijn geboren en opgegroeid in de stad Herat en dat u goed bekend bent met uw geboortestad. Eveneens geeft u aan goede contacten te hebben gehad met de mensen uit de buurt waar u al dertig levensjaren heeft doorgebracht.

Daarbij is uw schoonfamilie woonachtig in Herat, zijn uw schoonvader en –broer eveneens garagist en staat uw echtgenote nog in contact met haar familie terwijl u hier in België verblijft. Tot slot bent u een volwassen man die reeds heeft bewezen een goed inkomen te kunnen genereren om uw gezin te kunnen onderhouden middels een eigen succesvolle zaak inclusief werknemers in de wereld van de automechanica. U toonde tijdens uw verblijf in Iran overigens aan dat u van aanpakken weet, daar u aangeeft zich daar te hebben gestort op het leggen van vloeren. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Herat een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering geldt ook voor verzoekster.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP